

Csak a zsidó gyerek halála tragédia? – Holocaust projekt – ostobán... –

(folytatás az első oldalról)

Elég csak ismert és ismeretlen irodalmi műveket, történelmi leírásokat, hivatalos statisztikákat olvasunk ahhoz, hogy megismerjük a gyermekemberek szenvedéseit, megtudjuk a meghalt gyermekek számát. Mert azok is magyar gyermekek voltak, akiket a tót hatalom Prága mellé deportált, s a vonatokon nem volt se víz se ennivaló.. az újszülött anyja keblén halt meg, s a kisgyerek élen-szomjan halt Prágáig. **Az embertelen évtizedek történelmét olvasva milliós számot kapunk a halott ma-**

gyar gyermekeket illetően...

Zsidó és keresztény családok gyermekeit sirahtjuk, amikor a történelem lapjait forgatjuk. És ott vannak még a szenvedő sváb gyermekek, akik mint a magyar apróságok végigszenvedték kitelepítést, s belehaltak gyereklányként a Gulág vagy csak a legközelebbi ÁVH iroda szörnyűségekbe...

Halott gyermekeknek állít emléket a Józsefvárosi pályaudvar épülete a Holocaust 70 évfordulójára, az adófizetők 5 milliárd forintjából.

Ez, önmagában nem is volna baj. Hiszen aprószentekről emlékezünk meg, nekik állítunk emléket.

Azonban ez az emlékhely ismét a gyűlölet emlékhelye lesz. Ismét egy ostoba és a magyarokat ténylegesen súlyosan sértő, meggondolatlan tervre adta áldását a hatalom. Mert diszkriminál... magyar gyermekek tragédiáját veszi semmibe, a magyar projekt. Egyetlen történelmi drámára emlékezik Magyarországon, noha Magyarország a holocaust csupán egy volt a számos múlt századi tragédia között.

A magyar történelem nem osztható, nem kategorizál-

ható, főleg nem, ha gyermekekről emlékezünk.

Micsoda lelkivilágra vall, hogy az egyik nemzet gyermekének állítunk emléket, a másiknak, azaz, a sajátunknak nem.

Ha gyermekekről emlékezünk, ha gyermekáldozatokat sirahtunk, akkor nem lehet csak ennek vagy csak annak a népnek a gyermekeiről megemlékezni. Akkor elvárható, hogy az összes 20. századi magyarországi és Kárpát-medencei magyar gyermekről – mi több – az összes Kárpát-medencei gyermekről kell megemlékezni. Mert a gyerek nem akarta a holocaustot, nem akarta Trianont, nem akarta a háborúkat, nem akarta a kitelepítést és a kommunizmust. A gyermek ártatlanul születik... És ennek az ártatlanságnak megfelelően elvárható lenne az ostoba felnőttektől, az ostoba és érthetetlen politikusoktól – akik ilyen-olyan oknál fogva a gyermekáldozatokat is „súlyozzák”, hogy minden gyermekáldozatra emlékezzen abból az 5 milliárdból, amit a pályaudvarra költ...

Mert mindnyájunk pénzéből illő volna mindnyájunk gyermekáldozatára emlékezni... Isten nyugtassa őket!

Bakay Kornél:

Egy szétmállott nemzeti ikon

975 évvel ezelőtt hunyt el I. Szent István magyar király, augusztus 15-én. 30 évvel ezelőtt gyűlt össze 14 ezer ember a budapesti Királydombon az „István, a király” c. rockopera megtekintésére, augusztus 20-án. Az elsőként említett évfordulót feltétlenül meg kellett ünnepelni. A második évforduló programjéért nagy, igen nagy kár volt!

Minden tisztességes, józan gondolkodású magyar embernek meg kellett volna rendülnie, fel kellett volna háborodnia azon, hogy egy felfuvalkodott, egészen tehetségtelen, undorítóan magyargyűlölő személy miként mutatta be azt a Szórényi Levente - Bródy János - Boldizsár Miklós által alkotott művet, amely az 1920 és 1945 között született nemzedék tagjai számára, kétségtelenül eltúlozva és feldicsőítve, de szent volt.

Sem Szegeden, sem Budapesten nem utasították el az emberek tízezrei ezt a tudatosan szennye silányított bemutatást! Sőt! Felállva, vastapással jutalmazták az előadást és az elképesztően színvonalatlan, unalmas, izléstelen színészi alakításokat. Hogyan történhetett meg ez a szégyen? Hogyan jutottunk ide? Ki a felelős mindezért? Az elbeszélés írója 2003-ban meghalt, a szövegíró álláspontja, senkit sem lepelt meg, egészen azonosult a rendezővel, a zeneszerző viszont, kétségtelenül, kifordult önmagából. Vagy ilyen is volt? Hiszen azt nyilatkozta, hogy a „Felkelt a mi napunk!” valójában egy gúnydalknak készült, sőt a rendezőnek ő maga adta a mostani ötleteket, amelyekkel a legnagyobb mértékben egyetért.

Szórényi Levente (1945), aki az 1960-as évektől magyar nemzeti ikonná magasztosult, 2013-ban megsemmisült. Látáshoz, ez a megállapítás alaptalan, hiszen a közönség óriási tetszésnyilvánítással jutalmazta saját megalázását és meggyalázását, múltjának kicsúfolását. A jól megtervezett manipuláció ismét sikerült. De éppen ez teszi a zeneszerző pálfordulását példátlan árulássá. Mert minden korábbi alkotása és cselekedete hitelét veszítette. A Koncert, a Kőműves Kelemen, az Atilia, Isten kardja, A kiátkozott, a pilisi Holdvilágárok kutatása, az ősbuda keresése. ő maga állt az élére annak a „mozgalomnak”, hogy lássuk hát, mit lehet még lenyomatni a magyar nép torkán, mit lehet még büntetlenül megtenni ezzel a méltóságát veszített tömeggel? Szórényi Levente egy csodált és szeretve tisztelt ikonból egy jelenkori, tu- cat-művésszé züllött, „ő is csak egy közülük” (Mészáros László), aki önteltségből és jó pénzért mindenre kapható.

A legszégeyenteljesebb dolgok egyike, Koltay Gábor gyalázása. A szövegíró műve gyengécskére sikeredett, a zene sem hozta volna az ország-világra szóló hatalmas sikert, ha nem „dobja fel” a nagy ivő, látványos és rendkívül hatásos rendezés. Koltay Gábor az „István, a királyt”-t is, az „Atilia, Isten kardja”-t is nagyszerűen rendezte meg. Gondoljunk csak arra, hogy 400 néptáncost mozgató, Novák Ferenc útmutatásával. Hasonlóképpen tette Novák Ferenc Csíksomlyón is, ahol négyszázezer embert bűvölt el és ragadott magával ez a mű. Igazi közösséggé formálta a magyarokat. Létrehozták a művészet csodáját. Tudatosították az emberekben, hogy csodálatos dolog magyarnak lenni!

S Szórényi Levente azt az embert, aki a művet nagyvá tette, „legagyizta”! Önteltségében odáig ment, hogy csúfandárasan becsmérelte Koltay Gábor Trianon és Wass Albert -filmjét is.

Nos, lássuk István király valóságos alakját és a magyar állam létrejöttének folyamatát.

Évszázadok óta minden hatalom Szent Istvánra hivatkozik, s őt államalapítóknak nevezik, aki az 1000. év előtt élt magyarok, vad, barbár, civilizálatlan, nomád tömegeit letelepítette, megkülönböztette, kivette a pogány mocsokból és megkereszteltette, „tűzzel-vassal, hogy ha kell”. István király uralkodása tehát egy választóvonal, egy történelmi cezura, amely előtt a magyarságnak igazi értékei nemigen voltak. A magyarság a X. század végén végveszélybe került, állítják mind a hivatalos történettudomány szószólói, mind a politikusok, akár a baloldalon, akár a jobb oldalon állnak. Vagyis: ha Géza nagyfejedelem és fia Vajk-István nem szedi ráncba ezt a barbár népet, elpusztulunk, kiirtanak bennünket a nagyhatalmak, Bizánc és a német-római királyság, majd császárság.

Ez, a mind a mai napig hangoztatott érvelés egészen téves, teljesen hamis!

Szent István király kiemelt tisztelte természetesen teljesen megalapozott, ám a történelmi összesség, a felfestett kép távol áll az egykori valóságtól. Az igaz ugyan, hogy a hiteles források száma kicsi, az 1100/1200 évvel ezelőtti világ minden részlete soha sem lesz pontosan felderíthető, annyit azonban biztosan tudunk, hogy a magyar nagyfejedelem már a X. században állam volt, meghatározott területtel, megszervezett közigazgatással (a megye-szervezet létrejött megkezdődött a X. század végén, hiszen Somogy vármegye már 1001-ben létezett!), működött a bíróságok hálózata (karka, horka), volt jól szervezett, erős hadsereg, volt testőrség, voltak várak és települések, voltak szántóföldek, szőlők, legelők. A magyarok és az itt talált népek (avarok, szlávok) nem nomád állattartók voltak, hanem földet művelő, rideg módon tenyésztett állatok gazdái. Minderről Szent István király törvényei tanúskodnak, amelyek már 1010 körül írásba voltak foglalva! A nép ismerte Jézus tanításait, ismerte és tisztelte a Boldogasszonyt (a Napba öltözött Asszony, Babba Mária), sokan a nyakukban keresztet hordtak. Voltak már a X. században ortodox papok irányította püspökségek (pl. Hierotheosz Erdélyben).

A Kárpát-medence egészét benépesítették a magyarul beszélő emberek, akiknek erős mi-tudata volt. Magukat megkülömböztették az idegenektől s őrizték a szabadságukat, ameddig lehetett.

A magyar nagyfejedelem ereje teljében volt a X. században, ezt bizonyítják az európai hadjáratok sikerei. Szó sem lehet tehát a végveszélybe sodródott Magyarországról! Ugyanakkor Bizánc és a pápaság súlyos válságban volt. A bizánci császárok egymást legyilkolták (V. Leó, III. Mihály, VII. Konstantin, Tzezmikész János, Phokász), a pápák egészen hitvány emberek voltak és súlyos gáztatásokat hajtottak végre (III. Leó, VI. István /a hullaszinat véghez vivője/, XII. János, VI. Benedek, XIV. János). Fel sem merülhet, hogy István a pápától kért és kapott volna koronát! Amint az sem, hogy Géza nagyfejedelem megrögzött volt a németektől. **Ellenkezőleg!** A quelinburgi találkozóra, ahol a környező vazallus államok uralkodói személyesen jelentek meg, ő csak 12 főemberét küldte el s megengedte (nem pedig kikönyörögte), hogy térítő papok jöjjenek az országába.

Géza fejedelem II. Henrik testvérét, Gizellát megnyerte a fia számára s ez nagyon jelentős cselekmény volt. Az uralkodás öröklési rendjéről szóló kinyilatkoztatások is valótlanok. Ugyanis kezdettől az elsősültséget elve érvényesült, Árpád nagyfejedelem ágában is, és Koppány-Vászoly ágában is: Tak-

sony fia Géza, Géza fia István, István fia Imre. Koppány-Vászoly fia András, András fia Salamon, Béla fia Géza, majd László, Géza fia: István, etc. Kivételek akkor voltak, ha nem volt fiúörökös vagy az ország szuverenitása forgott kockán.

Mindez persze nem tükröződik a rockoperában, amely így történelmietlen és pontatlan. A Koppány-István ellentét azonban jól megragadott mozzanat, mert valóban súlyos nézetkülönbség volt közöttük. De nem azáltal, hogy a pogány Koppány romlásba akarta dönteni az országot, hanem azáltal, hogy Koppány és tábora (Gyula, majd Ajtony) nem akarta elfogadni Nyugat-Európa törvényeit és keresztényi rendjét. Ők nem vették észre, vagy nem akarták tudomásul venni, hogy a X. század végére teljesen megváltozott az eurázsiai hatalmi helyzet. A magyarság elszakadt keleti szövetségeseitől, elsősorban Kazária pusztulása okán. De súlyos helyzetet teremtettek az arabok is, akik mind keleten, mind nyugaton előretörték.

Géza és István poltikájának valódi rugóit mindmáig nem értettük meg. A magyar állam igenis erős volt, de tartósan nem tudott volna ellenállni a környező hatalmaknak, ha nem illeszkedik bele a római keresztény világ egyetemes rendjébe, mert egyedül maradt. Ma is így vagyunk.

István király nagysága abban van, hogy el tudta rejteni népünk valódi arculatát, el tudta rejteni önmagunkat, de erős kézzel őrizte hatalmát és az ország függetlenségét s népe magyarságát. A magyar királyság volt akkoriban az egyetlen valóban független ország. Sem a cseh, sem a lengyel, sem a horvát uralkodó nem volt szuverén, hűbéresek voltak egyházi és világi téren egyaránt. István király és utódai maguk nevezték ki az egyház főpapjait is, dacolva a pápákkal egészen a XVII. század végéig.

Szent István király nem adta fel sem Kelet örökségét, sem a függetlenségünket soha. 1030-ban a ránk törő német császárt súlyosan megverte, Bécset is elfoglalta és az egész német sereget foglyul ejtette. Rosszul tették, hogy gyámoltalan, pipogya, ide-oda sodródó emberként mutatták be, igazodva a szentté avatás legendáinak kegyes hazugságaihoz: pius, sanctissimus, mitissimus (kegyes, szent, szelid).

Ő tovább használta az ősi ötös számrendszert, egyetlen hatalomként törvényeket alkotott és foglalt írásba, kiváló pénzt vertetett, szintén egyedülként Közép-Európában, őrizte és vigyázta a régi hagyományokat: az un. Szent István szarkofágon ott díszlik a Nap és a Föld örök jelképe: a rombusz és a spirális, mint a Teremtő Isten szimbólumai. Nyakában hordta az ősi vérszerződés jelképét az ezüst rythont (később a zalavári apátság kincstárába került), ugyanúgy, mint Szent László király, akinek a hermáján évszázadokon át ott volt az ivókürt, amely ma is megvan a győri székesegyházban.

Mostanában két rendkívüli esemény is történt. Az egyik a Szent László herma fejképletartójában meglelt koponya, a másik a Horvátországból –átmenetileg – hazatért Szent István állkapocs Székesfehérvárról. Azonnal DNS-vizsgálatot kell végezni a Szent Jobbot és III. Béla csontjait is bevonva. Ez a magyar állam elsősorlag kötelessége. Ezzel megindulhatna az Álmos-Árpád-dinasztia tagjainak maradványainak szemben elkövetett égbekialtó gázság jóvátétele. Mert igenis jóvá kell tenni a bűneinket. Amint jóvá kellene tenni az István, a király rockopera mostani elaljasított bűncselekményét is (vö. Jobbagyi Gábor véleményét), s persze a szereplő gárdából azoknak, akik valóban márkás személyiségek voltak (Varga Miklós, Nagy Feró, Novák Péter) nyílt színen bocsánatot kellene kémiük mindazoktól, akik szertették és tisztelték őket. A többiek szóra sem érdemesek.

Közreadja: dr. Diószeghy László

Bakay Kornél

